

1067.

OKÓLNIK**PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO**

z dnia 7 listopada 1949 r.

w sprawie rozgraniczenia przemysłu fabrycznego i rzemieślniczego.

Celem ujednoczenia praktyki władz przemysłowych wojewódzkich, działających w trybie art. 143 prawa przemysłowego, w wypadkach wątpliwych czy dane przedsiębiorstwo uważać należy za przemysł rzemieślniczy czy fabryczny, ustala się w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej, co następuje:

- 1) W postępowaniu wyjaśniającym należy mieć na uwadze całokształt ustalonych okoliczności faktycznych, w szczególności: warunki, rodzaj i sposób produkcji, wysokość obrotu i stosunek wartości materiałów i surowców zużytych przy produkcji do kosztów robocizny, stosunek zatrudnionych rzemieślników do ogólnej ilości pracowników i osobisty udział właściciela w pracy przedsiębiorstwa.
- 2) W młynarstwie za przedsiębiorstwa rzemieślnicze uważa się jedynie wiatraki bez względu na zdolność produkcyjną oraz na napęd, jakim są poruszane.
- 3) W dziewiarstwie za przedsiębiorstwa rzemieślnicze należy uważać te przedsiębiorstwa, które posługują się wyłącznie pracą ręczną, bez użycia maszyn.

- 4) W tkactwie za przedsiębiorstwa rzemieślnicze należy uważać te przedsiębiorstwa, które posiadają powyżej 2 krosna ręczne.
- 5) W hafciarstwie przedsiębiorstwo uważa się za rzemieślnicze, gdy:
 - a) hafciarstwo jest wykonywane ręcznie,
 - b) „ ” „ ” na maszynach hafciarskich pojedynczych, o jednej głowie.
- 6) W poligrafii za przedsiębiorstwa rzemieślnicze uważa się drukarnie posiadające 2 pedały bez samonakładaczy.
- 7) W przedsiębiorstwach sezonowych (budowlano-instalacyjnych) za przedsiębiorstwa rzemieślnicze uważa się te, w których przeciętna zatrudnienia w ciągu 12 poprzedzających miesięcy nie przekroczyła 15 pracowników, zatrudnionych przy pracach przygotowawczych i na budowie, nie wliczając w to uczniów (terminatorów).
- 8) W innych branżach za przedsiębiorstwa rzemieślnicze należy uważać te, które:
 - a) nie są w pełni bądź to zmechanizowane bądź też zautomatyzowane, albo
 - b) o ile przeciętna zdolność zatrudnienia przy produkcji nie przekracza 10 pracowników. Uczniów (terminatorów) nie wlicza się do liczby pracowników.
- 9) Za przedsiębiorstwa rzemieślnicze bez względu na inne kryteria uważa się:
 - a) kapelusznictwo damskie,
 - b) fotografowanie,
 - c) fryzjerstwo wszystkich specjalności,
 - d) krawiectwo miarowe damskie (ciężkie i lekkie),
 - e) „ ” „ ” męskie (cywilne i mundurowe),
 - f) tapicerstwo,
 - g) zegarmistrzowstwo,
 - h) jubilerstwo i szlifowanie drogich kamieni,
 - i) szewstwo (wyrób ręczny),
 - j) kowalstwo.
- 10) W postępowaniu wyjaśniającym winny być wysłuchane wszystkie władze i instytucje, wyliczone w art. 143 prawa przemysłowego.
- 11) Prawo odwołania posiadają również izby przemysłowo-handlowe względnie izby rzemieślnicze, jako zainteresowane kompetencyjnie.
- 12) Instancją odwoławczą jest minister właściwy ze względu na rodzaj przemysłu.
- 13) Odpisy orzeczeń ostatecznych należy doręczyć właściwej izbie przemysłowo-handlowej i izbie rzemieślniczej celem dokonania wpisu względnie skreślenia w odpowiednich rejestrach (art. 136 prawa przemysłowego).
- 14) Tracą moc obowiązującą okólniki Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 28.III. 1947 r. Nr 14, z dnia 13.III. 1948 r. Nr 1 i z dnia 21.I. 1949 r. Nr 1 — o rozgraniczeniu przemysłu fabrycznego i rzemieślniczego.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w/z E. Szyr
MINISTER ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ W. Wojski